

Ο κ. Γκροσάνι ένοϊξε την πόρτα του αυτοκινήτου κι έλπε στην κόρη του : —Φτάσαμε... Αυτό είναι το σπίτι μας...

ΓΑΜΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Η. J. MAGOG

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΣΟΥΖΑΝΝΑΣ

Από το ύψος του θύου και τη γλυκύαδα του προσώπου του, έδειχνε καθαρά ότι δεν ήταν εύγλωττος... Τό είχε παρατήσει πριν από πολλά χρόνια κι ούτε το συλλογίζονταν πια. Μα η κόρη του, με μια παράξενη έπιμψη, τον έπεισε ότι έπρεπε να περάσουν το γαλαζαφί τους εκεί κι έτσι ο κ. Γκροσάνι ξαναπαίτηξε, ύστερα από τόσον καιρό, σ' εκείνη την έρημη και καταλειμμένη βίλλα.

Δεν μπορούσε να της άνηθί τίποτα της κόρης του ο κ. Γκροσάνι. Την είχε αναδοθεί μόνοι του, αυτός ο παράξενος χήρος, που μετά το θάνατο της σύζυγού του είχε βυθιστεί σ' ένα άτελειωτο πένθος. Η Σουζάννα, η κόρη του, που δεν θυσιάζει τη μητέρα της, ήταν η μόνη χαριτωμένη αγάπη στη σκοτεινή και μελαγχολική ζωή του.

Σήμερα όμως η ζωή της κόρης του, που χαρακτηρίσθηκε σαν τρελή μαρτυρά στο έζηχο σπίτι τους, δεν τον έκανε ούτε να χαμογελάσει...

Η Σουζάννα κούτταζε με μια ανεξήγητη ένταση την πρόσοψη, τον χιτώ, τα δένδρα του πάρκου, και κάθε τόσο ξεφώνιζε κατάπληκτη :

—Μου φαίνεται ότι έχω ξαναδώσει εδώ πέρα... Μπαμπά, έχω την εντύπωση ότι γυρίζω από κάποιο μακρινό ταξίδι...

—Είη, Σουζάννα, μη λέει άνοησίες... Είναι η πρώτη φορά που πατάς το πόδι σου στο Σαλασαρό... την διάσημη απότομη ο πατέρας της.

Μά η Σουζάννα Γκροσάνι, ποίχε άνεθι κόλλας δυο-δυο τα σκαλοπάτια της εισόδου κι είχε μπη στον προθάλαμο, γύρισε το κεφάλι της, για ν' άπαντήσει στον πατέρα της, με μια περιεργή κοιρότητα :

—Ναι... Ναι... Μπαμπά... έχω έρθει εδώ πέρα... σ' όνειρό μου !...

—Τι θέλεις να της ; την ρώτησε ο κ. Γκροσάνι, με σοβαρότητα. Δεν σοφ έλτα ότι δεν σε καταλαβαίνω ;

Η Σουζάννα δεν τού άπάντησε. Πηγανοζούσαν, σαν να ήταν ταραγωμένη, άνοητε τις πόρτες, έμπαινε στα δωμάτια και ξεφώνιζε, σαν να μιλούσε στον έαυτό της :

—Ναι... να η τραπέζια... εδώ είναι η βιβλιοθήκη κι' έχει είναι το μεγάλο σαλόνι !... Τα έχω ξαναδώσει όλα αυτά !... Αυτό το σπίτι είναι το σπίτι του όνειρου μου !...

—Ποιαν όνειρου ; την ρώτησε ο πατέρας της, χλωμάζοντας άκοιμη πύ πόλυ.

Έκείνη τη στιγμή η Σουζάννα έσπρωξε μια πόρτα, την πόρτα του μεγάλου και κρύου σαλονιού με τις γαρι πολύθρονες και τα μπλε παραπετάσματα, και στάθηκε στο κωτόφι, σαν να την είχε κερφήσει στη θέσι της μια ξαφνική σνάρησις.

—Νά, φώναζε, αυτές τις γαρι πολύθρονες τις βλέπω κάθε τόσο σ' όνειρό μου. Ναι, κι' αυτά τα μπλε παραπετάσματα...

—Φαντάσις ! Δεν ξέρεις τί λέξ... τραβίσε με τρεμολαστή φωνή ο πατέρας της.

Τά μάτια του κ. Γκροσάνι, γμάτια άγνοια, κούτταζε την κόρη του στο πρόσωπο, λέξ και δεν ήθελαν να κούτταζον το μεγάλο σαλόνι.

—Τι παρξένος τού είσαι, Σουζάννα ; της έλπε πάλι. Αλλά τα έπιπλα είναι τόσο κονιά !... Τα βλέπει κανείς παντού... Γιατί παρξένουσα, λοιπόν ; Θά τα έχξς δη σ' κανένα άλλο σπίτι...

—Όχι !... Όχι !... διαμαρτυρήθηκε η Σουζάννα. Είμαι βέβαια ότι ξέρω αυτό το σπίτι. Θά μπορούσα να σοφ πώ με κλειστά μάτια πού βριόκεται το κάθε μπαμπά !... Έχω δη τόσες φορές αυτό το σαλόνι ! Είναι τρομερό, μπαμπά !...

Ο κ. Γκροσάνι ανατριχίλαξε κάθε τόσο από τα λόγια της κόρης του. Αυτό τ' όνειρο της Σουζάννας τόν είχε τρομοκρατήσει. Μά πώς ήξερε λοιπόν αυτό το έζηχο σπίτι ; Πώς τ' ήξερε ;

—Στ' όνειρό μου, ψυθίρισε η Σουζάννα, αυτό το σαλόνι ήταν το θέατρο ενός δομάτιος...

—Ενός δομάτιος ; φώναζε πελιδνός ο κ. Γκροσάνι.

—Ναι, μπαμπά... Έκει, κοντά στον καναπέ. Έκει καθόταν μια γυναίκα. Ο άνδρας της στεκόταν κοντά στην πόρτα... Το παιδί τους, μικρό άκοιμη, πολύ μικρό, έταξε πάνω στο χαλί...

—Αν έξακολουθήσεις να έρεθίζεις έτσι τη φαντασία σου, της έλπε άνοητος ο πατέρας της, θά φάγοιμε άμυσος από δω πέρα ! Έσν, παιδί μου, θ' άφορησής της ! Έκανα μεγάλη άνοησία να σε φέρω σ' αυτό το σπίτι...

Η Σουζάννα νινάξε πός τα πίσω τις χορδές μπούλας τών μαλλιών της και προσπάησε να συγκρατήσει την ξέσφι της.

—Μη θυμώσει, μπαμπά, τόν παρακάλεσε. Δεν σοφ ξαναμίλησα ποτέ άλλοτε γι' αυτό το παρξένο όνειρό μου... Καταλάβαινα ότι δεν

έπρεπε να σοφ κάνω λόγο γι' αυτό... Σήμερα όμως δεν μπορού... δεν μπορώ να συγκρατηθώ... δεν έχω τη δύναμη !... Μού είλπε πάλι ότι δεν είχα ξαναμίλησει ποτέ σ' αυτό το σπίτι, κι' όμως, δίχως να αποχωρώ από το έζηχο, νοούδα ότι έχω έρθει εδώ πέρα...

—Όχι ! Δεν είν' άληθεια ! της φώναζε άγρια ο κ. Γκροσάνι.

—Κι' όστόσο, το ξέρω !... τού άπάντησε απορρόντας η Σουζάννα. Βλέπει πολύ καλά, μπαμπά, ότι το ξέρω... Δεν σοφ έτιχη ποτέ νύ δηξ ; σ' όνειρό σου κάτι, πού το είλπες δη στην πραγματικότητα ;

—Μά, φυσικά ! Αυτό συμβαίνει σ' όλο τόν κόσμο.

—Ναι... Μά έχω βλέπω διαρκώς αυτό τ' όνειρο. Μόλις άποκοιμηθώ, περνάι άμέσως μπρος από τα μάτια μου. Και βλέπω αυτό το παρξένο όνειρο χρόνια τώρα, από μικρό κορίτσι...

—Γιατί το σκέπτεσαι διαρκώς... Γιατί δεν κάνεις κανένα προσπάθεια να το ξεχάσεις ; της άπάντησε ο πατέρας της.

—Α ! Δεν έχεις δικιο, μπαμπά. Δεν ξέρεις πόσο θάθελα να λοτρωθώ άπ' αυτόν τόν εφιάλτη... Με κάνει να έποφρομ... Φαντάσο ότι... Το δεξι χέρι του κ. Γκροσάνι σηράθηκε άπότομα, για να την κινή νύ σωσάση. Την ίδια στιγμή όμως έπεσε σαν παρξάντο. Ο πατέρας της θεόταν να την άνοησει... Πηροζήρισε λίγο και κούττασε σ' μια πολυθρόνα, γιατί έτρεμαν τα γόνατά του.

Η Σουζάννα δεν έβλεπε αυτή την άλλοτριά σνργίνησή του. Με τά άμια χαρφωμένα μπρος από τα μάτια του, ξαναφύρισε τ' όνειρό της, βάζοντας τις σπινές τού δομάτιος στον πραγματικό διάκοσμο τους, που από μια ανεξήγητη σνμπύση, ήταν άκοιμη με τόν διάκοσμο τού όνειρου της.

—Στ' όνειρό μου, έξακολούθησε, είναι το κορίτσι, το μικρό παιδί πού παίζει πάνω στο χαλί. Στην άρχή είναι ησυχία, κοντά στα πόδια της γυναίκας... μιάς άμορφης γυναίκας... νεάς... και τόσο χαριτωμένης !...

Μά ξανακιό μπαινε ο άνδρας της... ο πατέρας της μικροθλάς... Γι' αυτό είμαι βέβαιη... Το μάτι του είναι άγρια και το πρόσωπό του έχει μια τρομακτική έκφραση !... Στο ένα χέρι του κρατάει ένα μίτσο γοράμια και στο άλλο ένα περίστροφο... Η άμορφη γυναίκα, μόλις τόν βλέπει, σηράνεται από τη θέσι της... Φωνάζει... Τόν λατρεύει... Θέλει να πάη τη μικρούλα στην άγκαλιά της... Μά ο άνδρας της είναι θυμωμένος...

Της δείχνει τα γοράμια, ξεφώνιζε από τη λύσσα του κι' άξανα πυροβόλει !... Η άμορφη κορία σωφάιεται πάνω στο χαλί καταματωμένη...

Η σφάρα τίν χτύπησε στο στήθος... Η μικρούλα τότε σέρναται κοντά της, την άγκαλιάζει με τα χέρια της και κλαίει, κλαίει σαχαρχικά, γιατί καταλαβαίνει ότι την έχξσε πάλι για πάντα... Έδώ τελειώνει τ' όνειρό μου, μπαμπά...

Ο κ. Γκροσάνι έλπε κίτρινος, σαν πεθαμένος. Έχει βυθισθί στην πολυθρόνα του και σάβει το κεφάλι...

—Η άμορφη κορία, έξακολούθησε η Σουζάννα, έπεςε εκεί, κάτω από αυτό το πορτραίτο !...

Κά με το χέρι της, πού τρέμει, δείχνει στον τοίχο ένα κάδρο, πού ήταν σκεπασμένο μ' ένα άσπρο ύφασμα. Έπειτα πηγαίνει γρήγορα κοντά του και το ξεσκεπάζει : Είναι το πορτραίτο μιάς γυναίκας...

—Ω ! Είναι εκείνη !... στενάζει η Σουζάννα. Είναι η άμορφη κορία τού όνειρου μου !...

Και γυρίζοντας πός τόν πατέρα της, πού την κούτταζε με μια άπεφραστή άγνοια, τόν ρωτάει :

—Ποια είναι αυτή η άμορφη κορία, μπαμπά ;

—Η μητέρα σου !... της άπαντάει με έποφρονη φωνή ο κ. Γκροσάνι, σαν έντονησιμένος από τη μαγνητική ματιά της κόρης του.

Κι' η Σουζάννα τότε, ανατριχίλαζοντας από τη φόβη της, καταλαβαίνει ότι τ' όνειρό της ήταν μια άκόιμη της παιδικής της ηλικίας...

H. J. MAGOG

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΑΛΩ

Ένας ζωγράφος, μόνοντας τόν σατιρνό ποιητή Μπουάλω, τόν έξοφάρισε άσχημα, θλιμένο, με ύψος γυροσώζιμο, λέξ και' ήταν λιτήριμένος γιατί δεν διαβόηζόταν στα ποιήματα του.

Μά ο Μπουάλω έκόιθησε τόν ζωγράφο έξιστότητα. Έγραψε, δηλαδή, κάτω από τήν εικόνα τού έξης έπιγραφία :

«Απορείτε, φίλοι μου, γιατί έχω πέτοιο θλιμένο ύφος στην εικόνα ; Μά δεν μαντεύετε γιατί ; Το φως και δεν κρύώνει πού στάθηκα και με ζωγράφισε τόσο άσχημα. Ο σκιτξής αυτός ζωγράφος !»